

Week 10 mei

meimaand
samen op tocht
samen onderweg
samen pelgrimeren/bedevaarten

Kerken lopen leeg, bedevaartsplaatsen lopen vol. Kerken en kapellen als communicerende vaten. Het geloof dat diep in de mens huist, wil tot uiting komen. De bedevaartsplaats is nog niet zo slecht gekozen: de mens wil zijn geloof 'aarden'. Het 'lijfelijk' beleefde geloof heeft een eigen kracht. Het kan mobiliseren, omdat het mensen tot het heilige laat naderen, met hun zorgen en verlangens, in rituelen en gebruiken. De dicht bij elkaar geschouderde kaarsen voor al die individuele zorgen en verlangens creëren een band van solidariteit en identiteit. Dat het alledaagse, gewone leven grote momenten maar ook veel banaliteit kent, wordt tijdens een bedevaart gevierd, doordat na een gebed en de kruisweg een pint in het café volgt. Wie aan het volk die kans ontnemt, slaat een gat in het verlangen naar een vertrouwelijke omgang met wat ons overstijgt. De leegte wil opgevuld worden. Valt de devotie weg, dan komt het bijgeloof in de plaats: geen kaarsen op de standaard, maar kaarten op de tafel. De medaille wordt vervangen door een talisman of een knoop in de veters van de sportschoen. De bedevaart werd ooit genoemd "de mystiek van de kleine man". In ieder van ons is er een innerlijk verlangen, een leegte die gevuld wil worden. De mysticus maakt een innerlijke reis in zijn geest en hart om de volheid te bereiken. De bedevaarder vervangt die innerlijke reis door een echte tocht naar een heilige plaats die zijn innerlijke onrust moet uitdrukken.

In **een fysieke beweging** drukt de bedevaarder het innerlijke verlangen uit van de ziel om zijn ware bestemming te vinden: de overgave aan God in de zekerheid van diens trouw en barmhartigheid. Trouw en barmhartigheid zijn de dingen die men het menselijkst ervaren kan bij Maria.

Het geloof van de mens is meer dan een wetboek en een codex van goed zedelijk gedrag. Het wil allereerst een viering zijn van het ongrijpbare mysterie van het leven en een naderen tot het heilige waaraan ons leven ontspringt en waar het naartoe gezogen wil worden. Mensen willen het onzichtbare en ongrijpbare binnenhalen in de alledaagsheid van hun bestaan. En dat kan het best langs de weg van het gebed. En misschien nog het mooiste langs "het gebed van de weg", zoals ik de bedevaart zou willen noemen. Mensen willen bidden met handen en voeten.

Mark Van de Voorde – maart 2010

Ieder van ons is volmaakt
en tegelijk onvolmaakt.
Wij zijn volmaakte reizigers,
maar nog geen volmaakte bezitters...
Als reizigers zijn wij onderweg.
Gij vraagt: verder trekken, wat betekent dat?
Om het kort te zeggen: dat betekent vooruitgaan.
Anders verstaat ge het misschien verkeerd
en gaat ge langzamer lopen...
Onderzoek uzelf.

Onderweg zijn is: zoeken, vragen, bevragen,
honger en dorst hebben, verlangen en hopen.
Gaan, lopen of vallen, bij klaarlichte dag,
of in een pikdonkere nacht.

Meegaan is meezoeken,
overleggen, drinkbus delen, warmte geven,
licht laten schijnen, of zomaar een hand reiken,
om op te staan.

Wilt ge bereiken wat ge nog niet zijt,
wees dan ontevreden met wat ge nu zijt.

Geloven
is weten dat "Hij" meegaat,
wachtend aan ieder kruispunt.

Want zodra ge zelfgenoegzaam wordt,
blijft ge stilstaan.
Zodra ge zegt: het is genoeg,
gaat ge ten onder.
Doe er steeds iets bij,
trek steeds verder,
maak steeds vooruitgang.

Gaan wij een andere kant dan is Hij
wat verder er terug.
Telkens wachtend,
met brood en een beker in de hand.
Wachtend, verwachtend, vragend,
van "kom" en "ik zend je".

uit Preek 269,15,18 Augustinus

JOU NOEM IK...

In het midden van de wereld, tussen groen en bloemen stond een mens met grote ogen te kijken. Boven zijn hoofd ruisten duizenden groene floddertjes en onder zijn voeten zag hij miljoenen sprietjes met daartussen dingetjes op steeltjes in allerlei kleuren... witte ... roze... rood...

'Wat is het hier mooi', fluisterde hij, 'wat is het hier mooi'. Hij kon goed zien dat er nog nooit eerder iemand geweest was, want alles wat hij zag was nog helemaal nieuw en niets had een naam. De zwemmertjes in het water nog niet en ook niet de vliegertjes in de lucht en de kruipertjes over de aarde.

Voorzichtig zette de mens zijn eerste stappen. Ieder ding bekeek hij met verbaasde ogen. 'Hoe moet ik ze uit elkaar houden?' Hij krabde eens in zijn haar. 'Jou zou ik roos kunnen noemen bijvoorbeeld', zei hij tegen een bloem, die daar knalrood hing te wiegen aan een tak. Het was eigenlijk half als een grapje bedoeld, maar dat ding kreeg iets bijzonders, zoiets eigens met die naam, dat de mens even zijn adem inhield. Wat een ontdekking! Tussen al die onbekende dingen nu iets dat hij kende. 'Een roos, een rode roos'. Voorzichtig zei hij 'gras' tegen het groen onder zijn voeten en 'riet' tegen de wuivende planten langs het water. Gras, riet, water: nog méér bekenden. De mens begon alles een eigen naam te geven. 'Zonnebloemen', zei hij tegen de grote gele en 'vergeet-mij-nietjes' tegen die piepkleine minibloempjes tussen het gras. 'Goudvis' noemde hij die oranje glinstervis in het water en 'kikker' de groene springer aan de kant. Een klein bontbolletje met een lange staart, heette voortaan 'muis' en een grote knol met wapperoren en een lange neus, noemde hij 'olifant'. En hij ging door: duizendpoot, nachtegaal, ooievaar, appelboom, mus ... en hij ging door tot alles een naam had gekregen. Alles...?

'En ik dan?' zei het meisje. 'Hoe heet ik?' Ze had twee bruine ogen, heel veel bruine krulletjes en kuiltjes in haar wangen als ze lachte... Ah, haar wou hij wel honderd namen geven: meisje, vriendin, schat...Honderd namen; maar naar welke zou ze dan luisteren? 'Ik noem je Eva', zei hij en stak zijn hand naar haar uit.

Honderden namen noemen. H. van Uden: 'Als het op vieren aankomt', Gooi en Sticht

Hemelvaart?!

Op een dag kwam een man, die vroom geleefd had, bij de hemelpoort. Hij werd binnengelaten en zag, wat hij zich had voorgesteld: een grote feestelijke eetzaal, waar mensen aan lange, prachtig gedekte tafels zaten met verrukkelijk klaargemaakte spijzen. Heerlijke geuren kwamen hem tegemoet. De mensen aten met gouden lepels van gouden borden. Tot zijn verbazing zag de man echter dat iedereen er slecht, ja zelfs hongerig uitzag. En toen ontdekte hij de oorzaak: ieder gast had een gouden lepel met zo'n lange steel, dat het hem niet lukte deze naar de mond te brengen. Hoe men ook probeerde, het lukte niet. Hij werd er verdrietig van. Maar zijn begeleider wenkte hem: "Hier is nog een zaal." En daar, in de volgende zaal, was het een waar feest: ook prachtig gedekte tafels met geurige spijzen; ook gouden borden en hele lange lepels. Maar hier wist men hoe ermee om te gaan: iedereen gaf zijn overbuurman te eten met de lange lepel, en zo kreeg elke gast wat hij nodig had.

Laat **elk talent** beschikbaar zijn
en ieder mens te vinden zijn
om onrecht, oorlog, martelpijn
met woord en daad te weren.

Dat al wie in God gelooft
en in zijn rijk aan ons beloofd,
met inzet van hart en hoofd
zich tot de minste keren.

Laat **ieder deel** van leven zijn,
van sterk tot zwak, van groot tot klein.
laat ieder 'meesterdienaar' zijn,
verlegen om de vrede.

Dat niemand in dit bestaan
apart en eenzaam hoeft te staan.

Dat allen met allen gaan
met hart voor lijf en leden.

Laat **alle kracht** gebundeld zijn
en liefde niet gekunsteld zijn,
om dwars door leugen, schone schijn
een wereld op te bouwen,
waar tweedracht en haat verstomt
en recht niet langer wordt verkromd,
zodat er een einde komt
aan wegeroep en rouwen.

